

Anul XVI, Nr. 402

7 mai 2023

Duminica a IV-a după Paști
(Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)

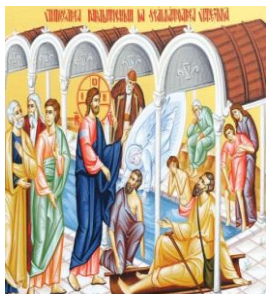
Parohia Vovidenia
Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

APOSTOLUL DUMINICII A IV-A DUPĂ PAȘTI

„În zilele acelea, Petru, trecând pe la toți, a coborât și la sfinții care locuiau în Lida. Și acolo a găsit pe un om, anume Enea, care de opt ani zăcea în pat, fiindcă era paralytic. Și Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Ridică-te și strânge-ți patul! Și îndată s-a ridicat. Și l-au văzut toți cei ce locuiau în Lida și în Saron, care s-au și întors la Domnul. Iar în Iope era o uceniță, cu numele Tavita, care, tâlcuindu-se, se zice Căprioară. Aceasta era plină de fapte bune și de milosteniile pe care le făcea. Și în zilele acelea ea s-a îmbolnăvit și a murit. Și, scaldând-o, au pus-o în camera de sus. Și, fiind aproape Lida de Iope, ucenicii, auzind că Petru este în Lida, au trimis pe doi bărbați la el, rugându-l: Nu pregeta să vii până la noi. Și Petru, sculându-se, a venit cu ei. Când a sosit, l-au dus în camera de sus și l-au înconjurat toate văduvele, plângând și arătând cămășile și hainele câte le făcea Căprioara, pe când era cu ele. Și Petru, scoțând afară pe toți, a ingenunchat și s-a rugat și, întorcându-se către trup, a zis: Tavita, scoală-te! Iar ea și-a deschis ochii și, văzând pe Petru, a șezut. Și, dându-i mâna, Petru a ridicat-o și, chemând pe sfinți și pe văduve, le-a dat-o vie. Și s-a făcut cunoscută aceasta în întreaga Iope și mulți au crezut în Domnul“.

(Faptele Apostolilor, IX, 32-42)

**2023: „Anul omagial al
pastorației persoanelor
vârstnice“ și „Anul comemorativ
al innografiilor și cântăreților
bisericești (psalți)“**

Fără înțelepciunea bătrânului, puterea tânărului n-are relevanță

„În cazul raportului dintre generații, superioritatea marginalului care surclasează epocă trecută, ca fiind depășită, se va întâlni cu propria neputință în a-și făuri un ideal. Așa că „tot ce înflorește pe copac provine din ceea ce este sub pământ“. Iată valoarea bătrâneții. Rădăcinile nu trebuie uitate, ci făcute să rodească în pământul propriei inimi, pentru a deveni și noi rădăcină pentru alții, căci lumea nu a început cu noi. Să știți de unde vin, cui popor îi aparțin, înseamnă să știți spre cine mă îndrept.

Bătrânețea nu este o boală. De multe ori ea este însoțită de boli, de singurătate, de lipsa puterii cândva prezentă în trupul de odinioară. Bătrânețea nu este o povară. Unii depind de îngrijirea altora. Îi vom abandona? Ne vor deveni străini? Niciodată! Atâta vreme cât Scriptura inspiră la iubirea celui străin, ne convinge să-i iubim mai mult pe cei ai noștri, în ciuda slăbiciunilor lor, în ciuda bătrâneților lor, în ciuda fragilității lor. Chiar dacă medicamentele se pot compensa, într-o atitudine creștină, afecțiunea față de bătrâni sau bunici este fără compensație, integrală și răbdătoare.

Îmi aduc aminte de o experiență tristă de care am aflat: prin anii '50, la spitalul, cum zicea Rădulescu Motru, al Endocrinologiei era director Parhon, care să îi mai ajute pe bătrânii profesori care pierduseră tot, deoarece li se luase - și lui Rădulescu Motru dintre filosofi, și la mai mulți profesori - pensia. Nu mai aveau din ce să trăiască și atunci, iarna, Rădulescu Motru îi lua la Spitalul de Endocrinologie, pentru că acolo aveau căldură, masă, precum și îngrijire, dar ca să nu se simtă umiliți, i-a pus să scrie despre bătrânețe și să le dea astfel ceva de făcut, pentru că erau scoși din mediul lor, unde totuși, nu se putea, Rădulescu Motru într-un jurnal publicat acum câțiva ani, „Revizuirii și adăugiri“, spunea că și la muncă, când era bătrân și cu atâtea privațiuni, aproape orbise, fără să citească ceva sau să pună ceva pe hârtie nu putea. Ei au acceptat să scrie despre bătrânețe nu numai cu plăcere, dar au luat-o foarte în serios și au scris ca și cum îi scriau operele lor. Nu știu exact ce s-a întâmplat, foarte puțin s-a publicat, câteva fragmente din ce a scris Rădulescu Motru, s-ar putea să se fi pierdut ce a scris acolo, dar era foarte interesant, adică scriau despre bătrânețe niște oameni care au îmbătrânit și care aveau și ei exercițiul ăsta al cunoașterii de sine, ei își împărtășeau trăirile, la fel ca în Antichitate.

Se zice că, într-o casă, un vârstnic locuia cu fiul său, căsătorit. Dar acesta, deja la bătrânețe, îi tot necăjea, prin boala și neputința sa, fie când mânca, fie când trebuia să fie schimbat. Așa că după mai multe reproșuri și conflicte exprimate bătrânului, în casă, fiul se hotărî să îl ducă într-o pădure și să-l lege de un copac, lăsându-l acolo până când își va găsi sfârșitul. Ademenindu-l pe bătrân, fiul îl urcă în căruța și plecă spre pădure pentru a face ceea ce își propusese, dar ascunzând față de tatăl său adevăratul motiv în plecarea lor. Ajunși la locul cu pricina, fiul scoase funia și, uitându-se atent, dorea să aleagă copacul perfect pentru fapta sa. Tatăl, dumerindu-se de ceea ce dorea să facă fiul, îi spuse: Fiule, de copacul acela leagă-mă! Căci și eu pe tata tot de acela l-am legat!

Dacă nu știm cum să ne purtăm cu bătrânii care ne-au precedat, așa vom fi tratați și noi. Ce putem face? Dialogul dintre generații rămâne adevărata urgență. A vorbi cu bătrânii, a înțelege povestea vieții lor. A-i ajuta! Prin ei avem acces la ceea ce n-am trăit. Prin ei avem acces la speranță, la „torța“ din brațele lor“.

(Pr. Dr. Bogdan Taifas, Ziarul Lumina, 7 Mai 2023)

SEMNUL LUI IONA

„Cu aproape opt secole înainte de Domnul Hristos, profetul Iona este personajul din Vechiul Testament care a însemnat cel mai fidel prin viața lui înmormântarea lui Hristos, șederea Lui în mormânt timp de trei zile și, apoi, Învierea Sa din morți.

Profilul mesianic al lui Iona a fost evidențiat de Însuși Domnul Hristos, care a spus ucenicilor Săi că poporul evreu va primi *semnul lui Iona prorocul: Iar El, răspunzând, le-a zis: Neam viclean și desfrânat cere semn, dar semn nu i se va da decât semnul lui Iona prorocul* (Matei 12, 39). Ce înseamnă semnul lui Iona și ce relevanță pentru poporul evreu?

Domnul lămurește ucenicilor Săi acest enigmatic semn imediat după ce amintește de prorocul Iona: *Că precum a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți* (Matei 12, 40). Mântuitorul se folosește de imaginea lui Iona pentru a vesti moartea și îngroparea Sa, dar și Învierea. Însă, potrivit credinței comune, Iona nu a murit, ci el a fost ținut captiv în pântecul unei creaturi marine. Totuși, această captivitate a lui are o însemnătate mult mai mare.

Revenind la textul Cărții Iona, sunt anumite semne care indică faptul că acesta a murit în pântecul peștelui. În cartea profetului se spune: *Și Dumnezeu a dat poruncă unui pește mare să-l înghită pe Iona. Și a stat Iona în pântecul peștelui trei zile și trei nopți* (Iona 2, 1). Limbajul este unul care inspiră ideea înmormântării prorocului în pântecul peștelui. Hristos Domnul face analogie însă între pântecul peștelui și inima pământului. De asemenea, continuarea ne arată aceeași realitate, că Iona a fost de fapt înmormântat: *Atunci s-a rugat Iona din pântecul peștelui către Domnul Dumnezeu lui, zicând: Strigat-am către Domnul în strâmtorarea mea, și El m-a auzit; din pântecul locuinței morților către El am strigat, și El a luat aminte la glasul meu!* Iona zice că se ruga din pântecul peștelui, dar de fapt era în locuința morților, adică în șeol sau iad.

Nu este întâmplătoare totuși această alăturare a pântecului peștelui cu șeolul - locuința morților (iad). Diaconul conf. dr. Alexandru Mihăilă, într-un articol („Șeolul și Iahve“, în *Ziarul Lumina*, 28 aprilie 2010), vorbește de personificarea șeolului ca un monstru imens care înghite sufletele celor care mor: *Uneori șeolul apare personificat ca un monstru imens de care nimeni nu poate scăpa. În Isaia 5, 14 șeolul își deschide larg gura, iar cei care mor se coboară în el. Șeolul într-adevăr înghite (Numeri 16, 32; Pilde 1, 12), iar cei dinăuntru stau în burta lui (Iona 2, 3). Asemenea cazuri când șeolul este personificat (Pilde 1, 12; 27, 20; 30, 15-16; Avacum 2, 5; Isaia 5,14) au fost înțelese de către unii ca demitologizări, sugerându-se deci că la origine ar fi referiri la o divinitate numită Șeol. În Psalmul 48, 14 s-ar părea că ceea ce este personificarea Șeolului și a Morții să fie de fapt aluzia la zeul morții, Mot, atestat la Ugarit. Deși o divinitate cu numele Șeol nu este atestată, s-a sugerat că etimologic numele Metușael ar fi unul teoforic, referitor la Șeol. Totuși, mai sigură este opinia după care personificările nu sunt mai mult decât simple metafore.*

În descrierea coborârii sale în șeol, Iona alternează elementele marine cu cele chtonice. El spune: *Tu m-ai aruncat în adânc... mă coborâsem până la temelile munților, zăvoarele pământului erau trase asupra mea pentru totdeauna* (Iona 2, 4, 7).

De asemenea, rugăciunea profetului este o cerere ca el să fie înviat: *Tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeu meu!*“, lucru pe care Dumnezeu îl face pentru cel ales al Lui: *Și Domnul a dat poruncă peștelui și peștele a aruncat pe Iona la țarm!* (Iona 2, 11).

Imaginea lui Iona în pânțelele chitului sau în locuința morții este o prefigurare a morții, dar și a Învierii lui Hristos, dar trebuie avută în vedere posibilitatea ca și Iona să fi murit de fapt și să fi fost înviat de către Dumnezeu. Prin aceasta Iona devine un și mai evident simbol sau semn pentru Învierea Domnului Iisus Hristos. De altfel, limbajul din Faptele Apostolilor, din predica Sf. Ap. Petru, reține anumite ecouri de la Iona, dar cu referire acum la Hristos: *Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel sfânt al Tău să vadă stricăciune și Mai înainte văzând, a vorbit despre Învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea* (Fapte 2, 27, 31).

Sfântul Irineu de Lyon spune că peștele nu este numai iadul, ci într-un fel este o forță demonică ce înghite sufletele celor care păcătuiesc: *De la început, Dumnezeu a permis ca omul să fie înghițit de peștele mare, care era autorul căderii în păcat, nu ca acesta să piară cu totul când este înghițit; ci aranjând și rânduind planul mântuirii noastre, care a fost îndeplinit de Cuvântul, prin semnul lui Iona, pentru cei care aveau aceeași credință ca și Iona despre Dumnezeu, și care mărturisesc zicând: «Sunt rob al Domnului, și Domnului Dumnezeului cerului mă închin, Celui care a făcut marea și uscatul».*

Sfântul Evanghelist Luca reține însă o altă semnificație a simbolului lui Iona pentru poporul evreu. Dacă Sfântul Matei vorbește de moartea și Învierea lui Hristos prefigurate în Iona, Sfântul Evanghelist Luca spune că semnul lui Iona e de fapt actul pocăinței ninivitenilor: *Iar îngrămădindu-se mulțimile, El a început a zice: Neamul acesta este un neam viclean; cere semn, dar semn nu i se va da decât semnul prorocului Iona. Căci precum a fost Iona un semn pentru niniviteni, așa va fi și Fiul Omului semn pentru acest neam* (Luca 11, 29-30). Evanghelistul spune că Iona a fost chemarea la pocăință și la întoarcerea către Dumnezeu a ninivitenilor, la fel cum Hristos îndeamnă: *Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor!*

Transferând la noi, vedem că învierea din morți este legată de pocăința noastră, de aceea semnul lui Iona nu este numai o profeție a morții și Învierii lui Hristos, ci și o însemnare a modului ridicării noastre din păcate și moarte prin pocăință.

Sfântul Irineu de Lyon spune: *Dumnezeu a acceptat ca Iona să fie înghițit de pește, nu pentru a fi consumat și pentru a pieri în întregime, ci, fiind din nou aruncat afară, el să fie mai fidel lui Dumnezeu și să-L slăvească mai mult pe Cel care i-a conferit o salvare așa de nesperată, și să-i aducă pe niniviteni la o pocăință puternică, ca ei să fie convertiți la Dumnezeu, care-i va izbăvi din moarte, fiind plini de evlavie pentru semnul premonitoriu de distrugere care a fost adus în cazul lui Iona. În definitiv, lucrarea lui Iona era îndreptată spre salvarea unui popor păcătos“.* (Marius Nedelcu, Ziarul Lumina, 5 Mai 2023)

Parohia Vovidenia Galați

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009, jud. Galați;
Capela Parohială: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009;
Cantina parohială: Galați, str. Al. I. Cuza, nr. 31, cod poștal 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e.mail: pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com

www.bisericavovidenia.ro